

[Udenrigsministeren.]

korps i Libanon, som nu har afsluttet sin virksomhed, ligesom danske officerer fortsat gør tjeneste i observatørkorpsset i Kashmir og i våbenstilstandskommissionen i Palæstina. Derimod viste FN-generalforsamlingens forhandlinger, at tanken om etablering af en permanent FN-styrke til indsats i påkommende tilfælde — en tanke, som man fra dansk side har set på med nogen sympati — endnu næppe er moden til gennemførelse.

Endvidere har Danmark i forbindelse med FN's beslutning om at oprette en speciel kapitalfond som tillæg til det tekniske hjælpeprogram til de såkaldt underudviklede lande øget sit samlede bidrag til disse formål med knap 3 mill. kr., således at der fra dansk side i 1959 i alt ydes 4½ mill. kr. til den tekniske bistand og 2,3 mill. kr. til den specielle kapitalfond. Den specielle kapitalfond ventes i alt for året 1959 at komme til at råde over ca. 26 mill. dollars. Denne fond skal lægge særlig vægt på at støtte projekter, der hurtigt kan forbedre landenes økonomiske udvikling.

Det er altså meget betydelige beløb, der ad denne vej kommer de såkaldt underudviklede lande til gode. Ved vurderingen heraf tror jeg imidlertid der er to ting, man må tage med i betragtning, den ene af økonomisk, den anden af politisk natur.

I økonomisk henseende skal man erindre, at de fleste af disse lande mere eller mindre ensidigt er afhængige af fremstilling og salg af råvarer. Dette betyder, at perioder med fald i råvareforbruget og nedgang i råvarepriserne bringer enorme tab for de pågældende lande. Jeg tror, en nærmere beregning ville vise, at de råvareprisfald, den senere tid har ført med sig, har givet de underudviklede lande større tab, end mange års internationalt hjælpearbejde vil kunne opveje.

Dette tyder på, at hjælpen til de underudviklede lande i form af økonomisk og teknisk bistand ikke i sig selv er tilstrækkelig. Den bør for råvarenes vedkommende suppleres med ordninger af en eller anden karakter, der kan stabilisere og bedre selve det erhvervsøkonomiske fundament, disse lande bygger på. En begrænsning i de stærke svingninger i råvarepriserne ville vel i øvrigt være til fordel for alle.

I politisk henseende er ikke blot Asien, men også Afrika præget af stærke nationale bevægelser, der fremskynder områdernes selvstændiggørelse, i visse tilfælde desuden sammenslutning af lande med beslægtede politiske interesser. Jeg tror, det er vigtigt, at den vestlige verden viser disse bevægelser respekt, erkender deres eksistensberettigelse og ikke søger at modvirke dem, men tværtimod, hvis bevægelsernes mål og metoder gør det forsvarligt, søger at støtte dem. I modsat fald drives de såkaldt „nye“ lande ind i en politisk situation, hvor de ikke føler, at de kan vælge frit mellem de verdenspolitiske grupperinger. Det er vor interesse, at et sådant valg virkelig eksisterer, og jeg føler mig overbevist om, at det meget vel kan falde ud til vestens fordel.

Lad mig i denne forbindelse, uden at gå nærmere ind på det, udtale glæde over, at Cypersproblemerne er blevet løst efter disse mange års blodige strid.

Spændingen og gæringen i det mellemste østen, der i sommeren 1958 førte til dramatiske og farlige begivenheder i Iraq, Libanon og Jordan, eksisterer derimod stadig. Under krisen i sommer viste De Forenede Nationer sine betydelige evner til — trods hyppige påstande om det modsatte — at bidrage til løsning af spørgsmål, som involverede storpolitisk konfliktstof.

I øjeblikket synes uroen i mellemøsten at være samlet om Iran. Der har fundet forhandlinger sted mellem Iran og Sovjetunionen, som især har drejet sig om en ikke-angrebspakt mellem de to lande. Disse forhandlinger er imidlertid endt resultatløst, og den persiske shah har for nylig på en pressekonference bekræftet Irans beslutning om at slutte en militær bistandsaftale med USA.

Endelig er det med beklagelse, man må konstatere, at farlige, latente konfliktmuligheder stadig eksisterer omkring Formosastrædet i det fjerne østen. De midler, den kinesiske regering i Peking anvendte under bombardementet af kystøerne sidste år, måtte ryste sindene, men samtidig finder vi, at den fortsatte afvisende holdning, som et flertal af FN's medlemmer indtager over for forslag om Kinas medlemskab i FN, ikke letter mulighederne for at finde tilfredsstillende fredelige løsninger og ikke gavner FN. Men heller ikke på den